

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové ve věci žalobce: **Mgr. P. T.**, bytem Živonínská 1629, Praha 9, zastoupen JUDr. Danem Dvořáčkem, advokátem, se sídlem Opletalova 1284/37, Praha 1, proti žalované: **Univerzita Karlova v Praze**, se sídlem Ovocný trh 560/5, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí rektora Univerzity Karlovy v Praze ze dne 23. 3. 2016, č.j. POP/UKRUK/1/122799/2016,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

- [1] Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí rektora Univerzity Karlovy v Praze ze dne 23. 3. 2016, č.j. POP/UKRUK/1/122799/2016 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž byla k žádosti o přezkoumání rozhodnutí rektora Univerzity Karlovy v Praze ze dne 25. 1. 2016, č.j. POP/UKRUK/1/122799/2016 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), změněna výše žalobci stanoveného poplatku spojeného se studiem (poplatek za delší studium) ze 12.000 Kč na 9.000 Kč, ve zbytku byla žádost zamítnuta a prvostupňové rozhodnutí bylo potvrzeno.
- [2] Žalobce v podané žalobě namítal, že mu byl předmětný poplatek za delší studium vyměřen v nezákonné výši. Uvedl, že zákon č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vysokých školách“), stanoví v ustanovení § 58 odst. 3 pouze spodní hranici výše tohoto poplatku, přičemž Statut Univerzity Karlovy v Praze v rozhodné době tuto otázku upravoval v Příloze č. 6. Žalobce namítal, že způsob stanovení poplatku v čl. 10 této přílohy

odporuje zákonu, neboť je do předmětného vzorce inkorporován koeficient „k“, který vstupuje dokonce dvakrát do příslušného výpočtu. Dále žalobce odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu (sp.zn. 7 As 41/2013 a sp.zn. 9 As 23/2013) a dalších správních soudů, ze které dovodil, že současná úprava obsažená ve statutu žalované nejenže odporuje judikатурním závěrům, ale je ještě horší. Namítal, že Příloha č. 6 nestanovuje výši poplatků žádným závazným, jasným, srozumitelným a jednoznačným způsobem, jelikož koeficient „k“ není žádným způsobem definován. Dle textu přílohy se jedná o „koeficient ekonomické náročnosti“, což je pojem, který není českému právnímu řádu znám.

- [3] Dále v žalobě uvedl, že Nejvyšší správní soud ve své judikatuře poukázal na to, že významnými prvky zákonné úpravy jsou rigidita poplatků a spolupůsobení akademické obce, zejména studentů na určování výše poplatků. Zpochybnil tak tvrzení žalovaného, že postačí, aby statut obsahoval vzorec výpočtu, což je však dle žalobce v rozporu s materiálními požadavky, které formuloval Nejvyšší správní soud. Následně konstatoval, že v takovém případě by judikatuře vyhovoval i vzorec „ $P = Z \times K$ “, kdy „P“ je výše poplatku, „Z“ je základ určený ministerstvem a „K“ je koeficient určený děkanem fakulty v opatření. Taková situace by však dle žalobce byla identická se situací, kterou Nejvyšší správní soud označil za nezákonnou, jednalo by se tak o identický případ zakázané subdelegace. Dále uvedl, že předcházející úprava byla nezákonná v tom, že výše poplatku nebyla určena ve statutu, ale právo na její určení bylo delegováno na funkcionáře vysoké školy, typicky děkana, který ji určoval opatřením, které se však dalo do určité míry podrobit veřejné kontrole akademickou obcí. Současná úprava ale dle žalobce nadále obsahuje nezákonnou subdelegaci, když tentokrát není vyjádřena slovně, ale matematicky, a není subdelegován děkan fakulty, ale anonymní úředník ministerstva, který akademické obci nijak neodpovídá.
- [4] Dále namítal, že koeficient ekonomické náročnosti používá Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy při výpočtu dotací vysokým školám, žádným zákonem toto není povoláno k určování takového koeficientu, přičemž se jedná pouze o metodický nástroj. Rovněž ministerstvo tento koeficient určuje pro úplně jiný účel, než jakým jsou poplatky spojené se studiem. Žalobce tak shrnul, že přijatá úprava odporuje ustanovení § 6 odst. 3 zákona o vysokých školách, dle něž státní orgány mohou zasahovat do činnosti veřejné vysoké školy jen na základě a v mezích zákona a způsobem zákonem stanovením. Mechanismus zakotvený ve statutu žalované tak dle žalobce ve svém důsledku způsobuje, že samosprávnou činnost spadající výlučně do působnosti veřejné vysoké školy fakticky vykonává ministerstvo. Dále namítal, že ministerstvo může kdykoli předmětný koeficient zrušit či může změnit matematický způsob výpočtu dotací tak, že změni tento koeficient z 1 – 5 na 100 – 500, což poplatky spojené se studiem stonásobně zvýší. Taková situace je dle žalobce v rozporu se zásadou rigidity poplatků, jejichž výše nemůže být bez vědomí akademického senátu a jeho schválení svévolně měněna.
- [5] Z výše uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud zrušil jednak žalobou napadené rozhodnutí, jednak rozhodnutí prvostupňové.
- [6] Žalovaná v písemném vyjádření k podané žalobě navrhla její zamítnutí. Uvedla, že závěry žalobcem citovaných rozsudků Nejvyššího správního soudu byly z její strany plně respektovány. Uvedla, že z rozsudku sp.zn. 7 As 41/2013 vyplývá, že postačí, aby ve statutu bylo alespoň určeno jednoznačné pravidlo (vzorec) pro výpočet konkrétní částky poplatků, a dále, že si lze představit zakotvení pravidla určení poplatku tak, že bude závislé na aktuální výši základu stanoveného ministerstvem. Dále uvedla, že použití koeficientu

ekonomické náročnosti studijního programu je naprosto logické, neboť je to právě tento koeficient, který umožňuje zohlednit ekonomickou náročnost konkrétního studijního programu při výpočtu výše poplatku. Uvedla, že vychází z koeficientu ekonomické náročnosti, který stanoví Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy, v žádném případě však nedochází k tomu, že by byl zmocněn jiný orgán ke stanovení výše poplatku. Výše poplatků tak je v daném případě dle žalované stanovena podle legálně a legitimně zvoleného vzorce, kdy Příloha č. 6 Statutu byla řádně schválena Akademickým senátem Univerzity Karlovy v Praze, a tím i akademickou obcí. Dále označila žalobcovy rozborů možností, jak může ministerstvo s tímto koeficientem naložit (zrušení, změna), za absurdní. Závěrem uvedla, že koeficient ekonomické náročnosti je zveřejněn na jejích internetových stránkách.

- [7] Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
- [8] Rozhodnutím rektora Univerzity Karlovy v Praze ze dne 25. 1. 2016, č.j. POP/UKRUK/1/122799/2016, byl žalobci, toho času studentu magisterského studijního programu Právo a právní věda, který nenavazuje na bakalářský studijní program Právo a právní věda, studijního oboru Právo, Právnická fakulta, Univerzity Karlova v Praze, podle ustanovení § 68 odst. 3 písm. f), § 58 odst. 2, 3 a 8 zákona o vysokých školách ve spojení s čl. 33 Statutu Univerzity Karlovy v Praze a čl. 1 odst. 2 písm. a), čl. 2 odst. 3 a čl. 10 Přílohy č. 6 Statutu, stanoven poplatek spojený se studiem ve výši 12.000 Kč za dalších započatých 6 měsíců studia od 28. 12. 2015 do 28. 6. 2016.
- [9] V odůvodnění tohoto rozhodnutí rektor uvedl, že povinnost platit poplatek spojený se studiem žalobci vznikla v akademickém roce 2015/2016, přičemž k překročení standardní doby studia rozhodného studijního programu zvětšené o jeden rok došlo dne 27. 6. 2015. Dále uvedl, že dne 15. 1. 2015, pod č.j. MSMT-1078/2015-1, vyhlásilo ministerstvo základ pro stanovení poplatků spojených se studiem pro akademický rok započatý v roce 2015 ve výši 2.930 Kč. V souladu s Pravidly pro poskytování příspěvku a dotací veřejným vysokým školám byl ministerstvem stanoven koeficient ekonomické náročnosti rozhodného studijního programu na hodnotu „ $k = 1$ “. Výše poplatku v daném případě tak dle vzorce uvedeného v čl. 10 odst. 1 písm. a) Přílohy č. 6 Statutu činila 11.720 Kč, po zaokrouhlení 12.000 Kč.
- [10] Žalobce podal dne 9. 3. 2016 žádost o přezkoumání rozhodnutí o vyměření poplatku, ve které namítal neoprávněnost vyměření poplatku z důvodu, že byl tento vyměřen v rozporu se zákonem, a dále žádal o prominutí a snížení poplatku. V žádosti žalobce uváděl obdobné argumenty a námitky jako v podané žalobě.
- [11] Žalobou napadeným rozhodnutím rektora Univerzity Karlovy v Praze ze dne 23. 3. 2016, č.j. POP/UKRUK/1/122799/2016, byla výše stanoveného poplatku snížena na 9.000 Kč a ve zbytku byla žádost zamítnuta a prvostupňové rozhodnutí bylo potvrzeno.
- [12] V odůvodnění tohoto rozhodnutí rektor zopakoval skutečnosti rozhodné pro stanovení výše poplatku a konstatoval, že při vydání prvostupňového rozhodnutí byl dostatečně zjištěn skutkový stav věci a byly splněny podmínky pro stanovení poplatku spojeného se studiem a výše poplatku, období i termín splatnosti byly stanoveny správně.
- [13] K námitce nezákonné výše stanoveného poplatku rektor uvedl stejná tvrzení, která následně žalovaná uvedla ve svém vyjádření k podané žalobě, viz bod [6] tohoto rozsudku.

Rektor dále při posuzování žádosti vycházel ze svého opatření č. 12/2015, které stanoví zásady pro poskytování úlev na poplatcích spojených se studiem, a na doporučení poradní komise zohlednil žalobcův zahraniční studijní pobyt v Austrálii na Macquarie University, ze kterého nebyly žalobci započítány žádné kredity, neměl během něj přerušeno studium a tento pobyt trval alespoň 2 semestry, přičemž v takovém případě lze poplatek snížit v rozmezí 0 – 25 % stanoveného poplatku. Z toho důvodu snížil stanovený poplatek o 25 % na částku 9.000 Kč. Zároveň však rektor nezohlednil pobyt žalobce ve Finsku, jelikož mu v rámci tohoto pobytu byly uznány studijní povinnosti, a dále nezohlednil ani umístění žalobce na Czech Moot Court Competition v lidských právech a další umístění v soutěžích, neboť nejde v takovém případě o vynikající studijní výsledek, který se prokazuje studijním průměrem potvrzeným fakultou a lze jej zohlednit pouze u prvního stanoveného poplatku (pozn. v nyní projednávaném případě byl žalobci předmětný poplatek stanoven podruhé).

- [14] Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
- [15] Nejprve soud považuje za vhodné zmínit, že si je vědom toho, že žalobce podal v obdobné věci k Městskému soudu v Praze žalobu vedenou pod sp.zn. 8A 232/2015, ve které uplatňoval obdobné námitky jako v nyní projednávaném případě. Rozsudkem zdejšího soudu ze dne 4. 3. 2019, 8A 232/2015-43, bylo žalobě vyhověno a napadené rozhodnutí rektora Univerzity Karlovy v Praze ze dne 22. 9. 2015, č.j. POP/UKRUK/7/115982/2015, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o přezkoumání rozhodnutí rektora Univerzity Karlovy v Praze ze dne 27. 7. 2015, č.j. POP/UKRUK/7/115982/2015, jímž byl žalobci stanoven poplatek za delší studium ve výši 11.500 Kč za dobu od 27. 6. 2015 do 27. 12. 2015, bylo zrušeno. Důvodem pro zrušení tohoto rozhodnutí však byla jeho nepřezkoumatelnost, jelikož se rektor v odůvodnění svého rozhodnutí nezabýval námitkami a tvrzeními uvedenými v jeho žádosti o přezkum rozhodnutí o stanovení poplatku. Městský soud v Praze tak předmětné obdobné námitky ve věci 8A 232/2015 neposuzoval věcně. V nyní projednávaném případě je však situace odlišná v tom smyslu, že odůvodnění napadeného rozhodnutí dle závěru soudu ob stojí požadavkům na jeho přezkoumatelnost a zároveň žalobce ani tuto námitku v právě projednávané žalobě neuplatnil. Soud se tedy uplatněnými námitkami mohl zabývat věcně.
- [16] Podle ustanovení § 68 odst. 3 písm. f) zákona o vysokých školách, v rozhodném znění, rozhodnutí ve věcech vyměření poplatku spojeného se studiem podle § 58 odst. 3 a 4 musí být vyhotoveno písemně, musí obsahovat odůvodnění a poučení o možnosti podat žádost o přezkoumání a musí být studentovi doručeno do vlastních rukou. Případný způsob náhradního doručení ve věcech uvedených v písmenech a) až f) může stanovit vnitřní předpis vysoké školy nebo její součástí. V odst. 4 téhož ustanovení je upraven institut žádosti o přezkum rozhodnutí ve věcech vyměření poplatku spojeného se studiem.
- [17] Podle ustanovení § 58 odst. 2 téhož zákona základem pro stanovení poplatků spojených se studiem je 5 % z průměrné částky připadající na jednoho studenta z celkových neinvestičních výdajů poskytnutých ministerstvem ze státního rozpočtu veřejným vysokým školám v kalendářním roce. Základ vyhlásí ministerstvo do konce ledna

kalendářního roku; základ platí pro akademický rok započatý v tomto kalendářním roce. Pro výpočet základu slouží údaje za uplynulý kalendářní rok.

- [18] Podle odst. 3 téhož ustanovení studuje-li student ve studijním programu déle, než je standardní doba studia zvětšená o jeden rok v bakalářském nebo magisterském studijním programu, stanoví mu veřejná vysoká škola poplatek za studium, který činí za každých dalších započatých šest měsíců studia nejméně jedenapůlnásobek základu; do doby studia se započtou též doby všech předchozích studií v bakalářských a magisterských studijních programech, které byly ukončeny jinak než řádně podle § 45 odst. 3 nebo § 46 odst. 3, přičemž období, ve kterém student studoval v takovýchto studijních programech a v aktuálním studijním programu souběžně, se do doby studia započítávají pouze jednou. Od celkové doby studia vypočtené podle tohoto odstavce se však nejdříve odečte uznaná doba rodičovství.
- [19] Podle odst. 6 téhož ustanovení veřejná vysoká škola zveřejní výši poplatků spojených se studiem podle odstavců 1 až 5 pro příští akademický rok před termínem pro podávání přihlášek ke studiu. Výši, formu placení a splatnost poplatků určí statut veřejné vysoké školy.
- [20] Podle odst. 8 téhož ustanovení rozhodnutí o vyměření poplatku spojeného se studiem podle odstavce 3 nebo odstavce 4 se vydává alespoň 90 dnů před splatností poplatku. Rektor může v rámci rozhodování o žádosti o přezkoumání rozhodnutí o vyměření poplatku spojeného se studiem vyměřený poplatek snížit, prominout nebo odložit termín jeho splatnosti s přihlédnutím zejména ke studijním výsledkům a sociální situaci studenta podle zásad uvedených ve statutu veřejné vysoké školy.
- [21] Podle ustanovení § 6 odst. 1 písm. l) téhož zákona do samosprávné působnosti veřejné vysoké školy patří zejména stanovení výše poplatků spojených se studiem. Podle odst. 2 téhož ustanovení organizaci a činnost veřejné vysoké školy, jakož i postavení členů akademické obce upravují její vnitřní předpisy. A podle odst. 3 státní orgány mohou zasahovat do činnosti veřejné vysoké školy jen na základě a v mezích zákona a způsobem zákonem stanoveným.
- [22] Podle čl. 33 odst. 1 písm. b) Statutu Univerzity Karlovy v Praze Příloha č. 6 tohoto statutu určuje výši poplatků spojených se studiem jednotlivých bakalářských a magisterských studijních programů.
- [23] Podle čl. 10 odst. 1 Přílohy č. 6 Statutu výše poplatku za delší studium v bakalářském nebo magisterském studijním programu s koeficientem ekonomické náročnosti k činí:
- a) je-li k rovno 1: $4,0 * k * \text{základ}$, nejméně však 11.000 Kč,
 - b) je-li k rovno 1,2: $4,0 * k * \text{základ}$, nejméně však 13.000 Kč,
 - c) je-li k rovno 1,65: $3,5 * k * \text{základ}$, nejméně však 15.500 Kč,
 - d) je-li k rovno 2,25: $3,0 * k * \text{základ}$, nejméně však 18.000 Kč,
 - e) je-li k rovno 2,8: $3,0 * k * \text{základ}$, nejméně však 22.500 Kč,
 - f) je-li k rovno 3,5: $2,75 * k * \text{základ}$, nejméně však 26.000 Kč.
- [24] Soud se předně zabýval námitkou, ve které žalobce namítal, že mu byl předmětný poplatek za delší studium uložen v nezákonné výši. Soud dospěl k závěru, že způsob stanovení výše poplatku tak, jak je upraven v Příloze č. 6 Statutu, není v rozporu s úpravou obsaženou v zákoně o vysokých školách, jakož že tento způsob odpovídá i účastníky řízení předkládané judikatuře správních soudů. Dle názoru soudu je výše uvedený vzorec (čl. 10

odst. 1 Přílohy č. 6 Statutu) plně dostačující a vyhovující, přičemž je z něj jasně patrné, které hodnoty a veličiny do něj vstupují, a od kterých je tedy výše poplatku za delší studium odvislá. Ostatně navíc na začátku akademického roku 2015/2016 vyvěsil rektor na úřední desku sdělení s názvem „*Druhy a výše poplatků spojených se studiem na Univerzitě Karlově v Praze pro akademický rok 2015/2016*“, kde je u studijního oboru „Právo a právní věda“ v tabulce uveden poplatek za delší studium ve výši 12.000 Kč, tj. přesně v té výši, která byla žalobci uložena prvostupňovým rozhodnutím. Výše poplatku tedy byla stanovena předem, podle předem daného kritéria (vzorce) obsaženého ve Statutu; způsob a výši poplatku tedy nestanovil rektor v rámci své úvahy, nýbrž předem daný vzorec.

- [25] Žalobce v podané žalobě odkazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 1. 2014. č.j. 9 As 23/2013-63, ze kterého citoval následující pasáž: „*Z uvedeného ustanovení (pozn. soudu: jedná se o ustanovení § 58 odst. 6 zákona o vysokých školách) dle Nejvyššího správního soudu jednoznačně vyplývá, že zákon o vysokých školách expressis verbis vyžaduje, aby konkrétní výše poplatku spojeného se studiem byla přímo uvedena ve statutu veřejné vysoké školy. Výklad, dle něhož by bylo přípustné ve statutu zmocnit děkana ke konečnému rozhodnutí o výši poplatku za studium, je v rozporu s velmi explicitním a jednoznačným pokynem poslední věty citovaného ustanovení § 58 odst. 6 zákona o vysokých školách, který neponechává veřejné vysoké škole žádný prostor k jiné úpravě výše poplatků, formy splacení a splatnosti nežli přímo ve statutu vysoké školy.*“ Jak již soud shledal výše, tak závěry tohoto rozsudku byly žalovanou respektovány, neboť konkrétní výše poplatku za delší studium, resp. vzorec vedoucí k určení konkrétní výše tohoto poplatku, byla uvedena přímo ve Statutu Univerzity Karlovy; v žádném případě tak nenastala situace, kdy by byl děkan či v daném případě rektor Statutem zmocněn ke konečnému rozhodnutí o výši poplatku. Rektor sice v souladu se svými zákonnými pravomocemi o uložení povinnosti žalobci zaplatit tento poplatek vydal rozhodnutí, tuto skutečnost však nelze zaměňovat s tím, že by to byl přímo on, kdo by v rámci delegované pravomoci přímo rozhodoval o konkrétní výši poplatku, neboť to byl Statut a v něm obsažený vzorec, který výši poplatku za delší studium stanovil a určil.
- [26] Žalobce dále z tohoto rozsudku Nejvyššího správního soudu citoval následující: „*Jak je výše uvedeno, zákon o vysokých školách takový postup nepřipouští. Stanovení možného rozpětí výše poplatků za studium statutem a následné určování jednotlivých poplatků opatřeními děkanů jednotlivých fakult nemá zákonnou oporu. Ke stejnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 7. 2013, č.j. 7 As 41/2013-37 (dostupný na www.nssoud.cz, stejně jako veškerá dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu). K projednávané otázce zde jednoznačně uvedl: „[u]stanovení § 58 odst. 6 zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách, požaduje, aby byla výše poplatků spojených se studiem stanovena přímo ve statutu veřejné vysoké školy. Nepostačuje proto pouhé stanovení rozsahu poplatků ve statutu s tím, že konkrétní výši stanoví jiný orgán (zde děkan fakulty).““ K tomuto odkazu pak soud jen ve stručnosti uvádí, že tomuto příkazu žalovaná dostála, neboť ve Statutu není stanoveno žádné rozpětí, v rámci kterého by se mohl rektor při svém rozhodování pohybovat, ale je v něm obsažen přesný vzorec, skrze který je výše poplatku určena (počítána).*
- [27] Žalovaný pak odkazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 7. 2013, č.j. 7 As 41/2013-37: „*Nejvyšší správní soud má ve shodě s krajským soudem za to, že ZVŠ zcela explicitně vyjadřuje požadavek, aby byla výše poplatků spojených se studiem stanovena přímo ve*

statutu veřejné vysoké školy. Hovoří-li ust. § 58 odst. 6 věta druhá ZVŠ o výši poplatků, zjevně tím má na mysli požadavek, aby byla ve statutu určena konkrétní částka poplatků nebo alespoň určeno zcela jednoznačné pravidlo (vzorec) pro výpočet konkrétní částky poplatků. Jiný závěr by byl ve zjevném rozporu s jazykovým výkladem tohoto ustanovení. Ačkoliv by obecně jazykový výklad mohl být vyvrácen výkladem systematickým, teleologickým či například výkladem ústavně konformním, v daném případě tomu tak není. (...) Kromě toho si lze představit zakotvení pravidla určení výše poplatku ve statutu vysoké školy tak, že bude závislé na aktuální výši základu stanoveného ministerstvem.“ S tímto závěrem se ve vztahu k nyní posuzované věci soud plně ztotožňuje, když žalovaná právě tuto nastíněnou možnost v podobě stanovení jednoznačného pravidla (vzorce) pro výpočet konkrétní částky poplatku využila a do svého Statutu vložila výše uvedený vzorec, kterým se přes základ stanovený ministerstvem dle ustanovení § 58 odst. 2 zákona o vysokých školách (dne 15. 1. 2015, pod č.j. MSM-T-1078/2015-1, vyhlásilo ministerstvo základ pro stanovení poplatků spojených se studiem pro akademický rok započatý v roce 2015 ve výši 2.930 Kč), a prostřednictvím tzv. koeficientu ekonomické náročnosti stanovuje výše předmětného poplatku, a to s tím účelem, aby tato výše adekvátně odpovídala náročnosti studia v jednotlivých studijních oborech.

[28] Žalobce dále rozporoval užití koeficientu „k“ v předmětném vzorci. K těmto námitkám je třeba zejména podotknout, že se nejedná o žádné vymyšlené číslo, nýbrž o tzv. koeficient ekonomické náročnosti studia, jež je běžně v akademických kruzích a v rámci Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy používán, přičemž na internetu lze jeho hodnoty ve vztahu k jednotlivým studijním oborům dohledat. Soud dospěl k závěru, že odvozování výše poplatku od tohoto koeficientu, resp. vložení koeficientu do předmětného vzorce je logickým a odůvodněným krokem, neboť základ stanovený ministerstvem, který je rovněž ve vzorci obsažen (v roce 2015 činil 2.930 Kč) je pro všechny obory studia stejný, ale pomocí tohoto koeficientu lze zohlednit různou ekonomickou náročnost studia i ve vztahu k ukládanému poplatku. Soudu se jeví zohlednění tohoto koeficientu ve vzorci pro výpočet poplatku jako legitimní, neboť jen tak může žalovaná právě zmiňovanou ekonomickou náročnost zohlednit.

[29] V této souvislosti se soud zabýval námitkami ohledně nezákonné subdelegace na orgán mimo vysokou školu (anonymní úředník ministerstva), resp. že se v takovém případě jedná o zásah do samosprávy vysokých škol. Soud na rozdíl od žalobce neshledal, že by se v daném případě jednalo o nezákonnou matematickou delegaci. Koeficient „k“ je sice stanovován ministerstvem a primárně za jiným účel, avšak není stanovován náhodně, ale jeho účelem je zohlednit aktuální ekonomickou náročnost studia pro všechny obory. Jedná se tak sice o metodický nástroj užívaný u dotací, ale je určitým způsobem transparentně počítán a nastavován, a tudíž jeho užití ve vzorci je možné a není nezákonné. Ministerstvo tímto způsobem dle názoru soudu rozhodně nezasahuje do samosprávy vysoké školy a rozhodně tím spíše fakticky nevykonává samosprávu vysoké školy, jak namítal žalobce. Tato i ostatní námitky ohledně zrušení koeficientu nebo jeho drastického zvýšení tak nejsou na místě, neboť taková situace není předmětem napadeného rozhodnutí, a i kdyby k této skutečnosti (navýšení, zrušení) došlo, tak lze vždy svolat Akademický senát a změnit Statut v relativně krátké době tak, aby bylo žalobcem předestřeným důsledkům efektivně zabráněno, což mimo jiné svědčí i o tom, že je to akademická obec, která má při určení pravidla pro výpočet poplatku (vzorce) ve Statutu hlavní slovo.

- [30] S touto žalobní námitkou pak souvisí další námitka týkající porušení zásad rigidity poplatků a spolupůsobení akademické obce. Soud v daném případě neshledal, že by tyto zásady, dovozené judikaturou a vyplývající ze zákonné úpravy, byly jakkoli v nyní projednávaném případě porušeny. Pravidlo pro určení výše poplatků bylo stanoveno ve Statutu, který prošel Akademickým senátem Univerzity Karlovy, z čehož vyplývá, že studenti a akademická obec se na této úpravě sama podílela. Stejně tak atribut rigidity poplatků je danou úpravou ve Statutu náležitě zachován, neboť onen vzorec je stanoven pro futuro, a de facto do něj stačí jen na začátku akademického roku dosadit příslušné hodnoty („k“ a „základ“) a poplatek za delší studium na daný akademický rok je určen.
- [31] Žalobce v žalobě k této námitce citoval z rozsudku Nejvyššího správního soudu sp.zn. 7 As 41/2013 následující: *„Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s názorem, že stávající právní úprava požadavkem na určení výše poplatků přímo ve statutu vysoké školy vykazuje atribut rigidity poplatků a že také zakládá právo studentů podílet se na procesu jejich určování. Vyplývá to z povinnosti stanovit výši poplatků ve statutu vysoké školy ve spojení s povinností dodržet proces přijetí statutu. Podle ust. § 9 odst. 1 písm. b) ZVŠ totiž akademický senát veřejné vysoké školy na návrh rektora nebo na základě postoupení předpisu akademickým senátem fakulty schvaluje vnitřní předpisy vysoké školy a jejich součástí. Podle ust. § 8 odst. 1 věty druhé přitom třetinu až polovinu jeho členů tvoří studenti. Nejvyšší správní soud přitom s ohledem na jednoznačnost jazykového výkladu zákona nepokládá za rozhodné, zda bylo naplnění zmíněných požadavků skutečně účelem zákonné úpravy nebo jde „pouze“ o její důsledky. V každém případě jsou tyto atributy stávající právní úpravy plně legitimní a hodné ochrany.“* Soudu ve vztahu k tomuto odkazu tak nezbyvá nic jiného, než uzavřít, že jeho požadavkům bylo dostáno, když se studenti skrze Akademický senát na určení výše poplatků podíleli, přičemž soud považuje za vhodné podotknout, že žalobce žádným způsobem nezpochybil proces přijetí Statutu, v jehož příloze bylo mimo jiné určeno pravidlo (vzorec) pro výpočet poplatku za delší studium.
- [32] Ze všech shora uvedených důvodů proto soud žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
- [33] Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce ve věci neměl úspěch a žalované žádné prokazatelné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v

jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 28. března 2019

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu